

Chinouk Thijssen

DUBBEL LEVEN

Van Chinouk Thijssen zijn bij Clavis verschenen:

Fataal spel
Truth or Dance
Break a Leg
Dance or Die

Chinouk Thijssen
Dubbellevens
© 2020 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: vriendschap, liefde, misdaad, loverboy
NUR 285
ISBN 978 90 448 3713 1
D/2020/4124/054
Alle rechten voorbehouden
www.clavisbooks.com
www.chinoukthijssen.com

Ik zwaai naar mijn beste vriendinnen, die voor het winkelcentrum op me staan te wachten. De knoop die ik daarnet nog in mijn maag voelde omdat ik zenuwachtig was om hen weer te zien – ik weet dat ik hen heb verwaarloosd sinds ik Sander heb ontmoet – verdwijnt meteen als ik hun gezichten zie.

Kim en Marsha omhelzen me en trekken me mee naar de ingang, waar we op een bankje gaan zitten. Het is veel te koud om buiten te blijven staan.

‘Eindelijk zijn we weer samen,’ zegt Marsha, die haar telefoon pakt en meteen een selfie van ons maakt om op Insta te plaatsen. ‘Hoe gaat het met Sander? Nog steeds verliefd?’

Ik knik en mijn mondhoeken krullen omhoog.

‘Oké, dat is duidelijk.’ Marsha lacht.

‘Heb je het nou al aan je ouders verteld?’ vraagt Kim. ‘Of weten ze nog steeds niet dat je een vriendje hebt?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ze hoeven echt niet alles over mij te weten, hoor. Ik heb mijn eigen leven,’ antwoord ik, maar wat ik bedoel is: ik durf het niet te vertellen, want ik weet zeker dat ze gek worden als ze horen hoe oud hij is.

Marsha grinnikt. ‘Yeah right. Alsof je moeder niet overal zelf achter komt.’

Als ze weten dat hij drieëntwintig is, zullen ze het niet goedkeuren. Maar Sander is zo lief voor me. Hij geeft me altijd complimentjes over hoe ik eruitzie, hij toont interesse in de dingen die ik leuk vind en hij dwingt me nergens toe. Ik wil niet dat mijn ouders dat voor me gaan verpesten omdat ze overbezorgd zijn.

‘Hij doet alleen wel een beetje vreemd de laatste tijd,’ verzucht ik. Hij is snel geïrriteerd. Misschien komt het wel door mij, heb ik toch iets verkeerd gedaan. ‘Het is net alsof hij iets achterhoudt, maar ik heb geen idee waarom.’ Het maakt me onzeker.

Kim kijkt me van opzij aan. ‘We worden nu wel heel nieuwsgierig. Je vertelt zo weinig over hem en jou zien we ook bijna niet meer sinds je met hem bent.’

Marsha knikt. ‘Ja, wij zijn er ook nog, hè? En wij zijn belangrijker dan welk vriendje dan ook.’

Ik knik en zeg dat ze gelijk hebben. ‘Ja, sorry hoor. Het is ook zo druk geweest met school en huiswerk, maar ik probeer echt meer tijd voor jullie vrij te maken.’ Tegelijkertijd begint vanbinnen de onzekerheid te groeien, omdat ik alleen maar aan Sander kan denken en aan zijn vreemde gedrag. Vindt hij me niet meer leuk?

Sander en ik hebben elkaar bij de kapper ontmoet. Nadat we beiden klaar waren, stelde hij voor samen wat te gaan drinken. Hij nam me mee naar een overdekt terras, waar de heaters en een dekentje ons warm hielden. Ik was meteen verliefd. Het leeftijdsverschil is voor ons geen probleem, we kunnen echt overal over praten. Tenminste, normaal gesproken dan. De afgelopen dagen heb ik hem amper gezien.

We lopen het winkelcentrum in en ineens zie ik Sander staan, een beetje verscholen in een hoek. Ik dacht dat hij moest werken vandaag. Hij staat met zijn rug naar me toe, omringd door twee jongens en drie meiden. Midden twintig, schat ik van deze afstand. Ik wil naar hen toe lopen, maar blijf halverwege staan. Hij maakt wilde gebaren met zijn handen en het lijkt alsof hij ruzie heeft.

‘Hé, wat doe jij nou?’ vraagt Kim verward.

Ik trek Marsha en Kim mee naar rechts en verschuil me achter een grote plant, vanwaar ik alles goed kan zien, maar hij me niet zal opmerken.

‘Ivy, waar kijken we naar?’ vraagt Kim.

Marsha grinnikt. ‘Ik voel me net James Bond.’

‘Dat is hem,’ fluister ik, maar ze hebben geen idee wie ik bedoel. Logisch, ze hebben hem nog nooit gezien. Alleen op een onduidelijke foto.

Kim trekt ons achter de plant vandaan. Hard genoeg zegt ze: ‘Ivy, kom op, we gaan verder.’

Shit. Als hij me nu ziet, denkt hij dat ik hem stond te bespieden. Dat ik hem stalk.

Met een ruk draait hij zich om. Hij kijkt me aan, een paar seconden, duidelijk verrast, en hij blijft een beetje verbouwereerd staan. Ik loop langzaam naar het groepje toe en Marsha en Kim volgen me uiteindelijk. Ik geef hem een kus op zijn mond en zeg: ‘Ik dacht dat je moest werken.’

Hij glimlacht naar me en legt uit dat hij een latere dienst heeft.

Met zijn lippen weer strak op elkaar kijkt hij naar de jongens die erbij staan. Uiteindelijk knikt hij naar Marsha en Kim, die er natuurlijk niks van begrijpen.

‘Dit is dus Sander,’ vertel ik.

Hij wrijft over zijn wenkbrauwen en geeft Marsha en Kim een hand. De rest van het groepje blijft stil en kijkt me afwachtend aan.

‘En dit zijn je vrienden?’ vraag ik, een beetje ongemakkelijk.

Aarzelend stelt hij me voor aan Miranda, Wendy en Kirsten; niet aan de jongens die erbij staan.

‘Wauw, is dat een echte Birkin?’ vraag ik aan Kirsten.

Ze knikt en vraagt hoe ik dat kan zien.

‘Ze zit in de mode,’ antwoordt Sander voor mij en hij kijkt me trots aan, waardoor er een glimlach op mijn gezicht tevoorschijn komt.

‘Ik zit in de mode’ klinkt alsof ik er echt al ‘in’ zit, terwijl ik nog maar een student ben, maar het is wel lief hoe serieus hij het neemt.

Het gesprek valt weer stil, en ik staar naar de twee jongens. Mijn blik blijft hangen op de wat langere met bruin haar tot op zijn schou- ders. Onder zijn rechteroog heeft hij een soort traantje. Een tattoo. Heel eng eigenlijk. Een beetje geïrriteerd kijkt hij van mij naar San- der. Hij fluistert iets tegen hem en loopt dan weg.

Sander geeft me vervolgens een vluchtige zoen op mijn voorhoofd. ‘Ik moet nu echt naar mijn werk. Ik bel je als ik thuis ben.’ De drie meiden stoten elkaar aan terwijl ze een paar stappen naar achteren zetten. Ze kijken mij om beurten aan. Sander ziet het niet, maar het is duidelijk dat ze mij uitlachen. Wanneer ze eenmaal weglopen, hoor ik degene die als Wendy is voorgesteld zeggen: ‘Niet te gelo- ven, zijn nieuwe vriendin is net uit de luiers. Wedden dat ze nog thuis woont?’

‘Dus dat is hem,’ fluistert Kim als we alleen zijn achtergebleven. ‘Yep,’ antwoord ik zachtjes.

Ze knikken allebei voorzichtig en kijken elkaar kort aan.

‘Vertel eens wat over hem. Wat voor werk doet hij, heb je zijn ouders al eens ontmoet, heeft-ie een broer?’ vraagt Marsha met een knipoog.

‘Hij werkt in de haven, maar ik weet niet precies wat hij doet.’ We lopen een kledingwinkel in en mijn vingers gaan langs de verschillen- de stoffen. ‘Volgens mij is hij enig kind.’ Tenminste, hij heeft het nog nooit over een broer of zus gehad. En over zijn ouders vertelt hij ook niet veel, behalve dat ze al jaren gescheiden zijn. Hij wil het er nooit over hebben. Iedere keer dat ik erover begin, verandert hij van onder- werp. Zijn familie wordt eigenlijk zo’n beetje doodgezwegen.

Ik tover een glimlach op mijn gezicht en bedenk dat ik me waar- schijnlijk zorgen maak om niks. Sander heeft het heel druk op dit moment. Het ligt vast niet aan mij.

Ik sla mijn armen om Marsha en Kim heen. ‘Ik ben echt blij jul- lie weer te zien.’

‘Wij hebben je ook gemist, hoor,’ zegt Marsha terwijl ze een zoen op mijn wang geeft.

We zijn al sinds de kleuterschool beste vriendinnen en dit is de eerste keer dat ik ze een maand niet heb gezien. Voordat ik Sander leerde kennen, sprak ik na school en in de weekenden veel met hen af. We waren eigenlijk bijna altijd samen. Maar nu moet ik mijn tijd anders verdelen.

‘Hoe gaat het trouwens tussen jou en je vader?’ vraag ik aan Kim. De laatste keer dat ik haar sprak, hadden ze zo’n grote ruzie gehad dat ze elkaar compleet negeerden.

‘O, dat is allang weer bijgelegd, hoor.’ Ze glimlacht half. ‘Dat is ook alweer een paar weken geleden.’

Ja, shit, ik had er eerder naar moeten vragen.

‘Ik had gisteren wel bonje met Becky.’ Kim rolt met haar ogen.

Becky is de nieuwe vrouw van Kims vader. Drie jaar geleden overleed haar moeder door een auto-ongeluk. Haar vader sloot zich daarna thuis op en wilde nergens meer naartoe. Totdat Kim besloot dat dit moest veranderen. Ze maakte een datingprofiel voor hem aan en na heel veel mislukte dates ontmoette hij Becky. Kim vindt haar wel aardig, maar af en toe wordt ze gewoon moe van haar bemoeienis.

‘Soms denkt ze echt dat ze mijn moeder is,’ gaat Kim verder.

‘Volgens mij heb je haar gister wel duidelijk gemaakt dat ze niet zo op je moet letten,’ zegt Marsha grinnikend, en ik zie hoe de twee elkaar samenzweerderig aankijken, alsof ik er niet ben en er niet bij hoor.

‘Ja, dat weet ik wel zeker.’ Kim lacht en pakt een paar shirts van een kledingrek. ‘Deze ga ik even passen.’

Terwijl Kim de paskamer in gaat, wachten Marsha en ik aan de andere kant van het gordijn en ik vraag hoe Kims stage bevalt. Ze doet de opleiding tot psychiatrisch verpleegkundige en sinds een paar weken loopt ze mee in een inrichting.

‘Nou ...’ Het blijft even stil aan haar kant. ‘Ik weet het eigenlijk niet.’

We wachten op verdere uitleg en het duurt een tijdje voordat ze verdergaat.

‘Het is best interessant,’ geeft ze toe als ze het pashokje uit komt, ‘maar de mensen op de afdeling ... Sommigen zijn een beetje eng.’

Marsha begint te lachen. ‘Ja duh, het is toch niet voor niets een psychiatrische afdeling?’

Kim kijkt haar met een schuin hoofd aan. ‘Het zijn gewoon mensen, hoor.’

‘Heb je wel leuke collega’s?’ vraag ik.

Ze haalt haar schouders op. ‘Wel oké, maar ik maak er wel gekke dingen mee. Gisteravond kwam een man naast me zitten en hij stelde zich voor als dokter Bouwman. Een psychiater. Dus ik bleef een tijdje met hem praten en vertelde hem over de opleiding en wat ik hierna wil doen. Dat ik uiteindelijk verder wil studeren voor psycholoog. Ineens vroeg hij of ik een vriend had. Daarna of ik zin had om wat met hem te gaan drinken. “Alleen wij tweetjes,” zei hij.’

‘Een psychiater?’ zegt Marsha. ‘Een oudere man?’

Gadver.

Kim knikt. ‘Ja, hij was zeker al een jaar of veertig. Hij keek een tijdje diep in mijn ogen en toen legde hij ineens zijn hand op mijn knie! En toen kwam een collega naar ons toe en zei tegen “dokter Bouwman” dat het tijd was voor zijn medicijnen.’

Marsha glimlacht, maar dan staat haar gezicht weer serieus. Bijna somber. ‘Jij weet in ieder geval wat je wilt doen met je leven. Ik heb nog steeds geen idee.’

Kim kijkt haar met half dichtgeknepen ogen aan. ‘Je komt er nog wel achter. Misschien moet je een beroepentest doen.’

Marsha gooit haar lange haar naar achteren. ‘Ik wil gewoon een

leuke jongen ontmoeten, trouwen en kinderen krijgen. Daar hoef ik geen vak voor te leren.’

‘Dat is niet wat je écht wilt, en dat weet je zelf ook,’ zegt Kim.

Voor de buitenwereld heeft Marsha het leven dat iedereen zou willen hebben. Ze komt uit een rijke familie en woont in een villa met een zwembad en een eigen fitnessruimte. Haar ouders overladen haar altijd met de duurste cadeaus. Ze heeft een gigantische schoenencollectie en heel veel tassen van bekende merken, waar normaal een lange wachttijd voor staat.

Marsha heeft het allemaal, maar haar ouders kijken nooit naar haar om. Marsha’s vader heeft veel geld verdiend met zijn eigen bedrijf en de laatste paar jaar zijn haar ouders continu op reis. Ze geeft het niet graag toe, maar diep vanbinnen is ze ontzettend eenzaam.

Sinds ze haar vwo-diploma heeft gehaald, zit ze thuis. Ze weet niet wat ze wil, dus is ze iedere dag in het winkelcentrum te vinden, met haar creditcard zonder limiet, en zorgt ze ervoor dat ze op de gastenlijsten van de grootste evenementen staat.

‘Oké, ander onderwerp,’ zegt Marsha. ‘Ik heb kaartjes voor Le Chic geregeld, voor vanavond. Jullie moeten mee. Iedereen gaat.’

‘Wie is “iedereen”?’ vraag ik.

Marsha maakt een groot, zwaaiend gebaar met haar armen. ‘Je weet wel. Iedereen die ertoe doet.’

Ik mag van mijn ouders niet ieder weekend uit. Twee keer per maand is al veel, maar Marsha wil overal naartoe. Haar gezicht laten zien. Laten merken dat ze ‘belangrijk’ is. Terwijl dat niet helemaal waar is natuurlijk. Ze wordt niet echt voor de feesten gevraagd, ze koopt zich in via een vriendin van haar moeder. Iedereen is om te kopen, als je maar genoeg geld hebt. Ik snap niet zo goed wat er leuk is aan al die feesten. Niemand is aardig en er is zeker niemand

die interesse in je toont. En mijn stijl wordt niet echt gewaardeerd, behalve op de modevakschool, waar ik op zit.

Sander moest lachen toen hij hoorde dat mijn moeder bepaalt hoe vaak en wanneer ik uit mag. Ik ben niet anders gewend, maar hij zorgt natuurlijk al een paar jaar voor zichzelf en kan zelf bepalen wat hij doet en wanneer. En inmiddels erger ik me aan de strenge regels thuis. Soms ben ik bang dat Sander mij te jong vindt, maar op de regels na, die eigenlijk alleen voor twaalfjarigen zouden moeten gelden, voel ik me best volwassen.

Ik weet precies wat ik wil. Een grote, bekende ontwerpster worden en op alle grote fashionshows staan. Ik wil inspireren, uniek zijn en dat iedereen weet wie Ivy Maron is. Dat mensen mijn kleren dragen en zich er mooi en zelfverzekerd in voelen. Op dit moment ben ik bezig met mijn allereerste collectie. Het is dan wel een schoolopdracht, maar er komt een show. Dat wordt de eerste keer dat mijn ontwerpen een publiek hebben.

Maar het feest in Le Chic ... er is dus wel een probleem. Ik ben vorige week al uit geweest met Sander, ook al denken mijn ouders dat ik met mijn vriendinnen weg was. Twee keer per maand betekent voor mijn moeder niet twee weken achter elkaar, maar om de week. Volgende week kan ik dus pas weer. En dan mag ik nog blij zijn.

Later die middag sta ik in mijn slaapkamer voor mijn kledingkast en haal er wat nieuwe topjes uit. Mijn kast is erg klein, er is amper ruimte voor mijn gigantische kledingvoorraad. Voor de spiegel hou ik een van de nieuwe topjes voor me. Knalrood. Ik leg de top over mijn bureaustoel, waar ik al meer kleding op heb verzameld en waarop de tekeningen liggen voor mijn collectie, en ga zuchtend op mijn bed zitten.

Ik blijf maar denken aan vanmiddag, aan toen we Sander en zijn gemene vriendinnen tegenkwamen.

Ik pak mijn telefoon en scrol naar zijn naam, maar hij neemt niet op, dus stuur ik hem een sms. Althans, ik doe een poging.

Lieverd, hebben je vrienden nog iets over mij gezegd? Xxx

Heb ik iets verkeerd gedaan? Het leek net alsof je vrienden mij niet zo mogen ... Xx

Hé, hoe komt het eigenlijk dat je een andere dienst had vandaag? x

Maar ik verstuur geen van de sms'jes. Ik stel me gewoon aan.

Ik app Marsha en Kim dat ik vanavond niet meega en voordat ik mijn telefoon neer kan leggen, hoor ik mijn ringtone al gaan.

Marsha.

'Je mag zeker weer niet van je moeder?' vraagt ze zodra ik opneem.

'Ik heb haar nog niet gesproken, maar je weet wat de regel is.'

Ik hoor haar zuchten.

'En ik ben ook een beetje moe, als ik eerlijk ben,' verzin ik. 'Ik kan maar beter vroeg naar bed gaan.'

'Vroeg naar bed? Op een vrijdagavond?' vraagt ze met een hoge piepstem, alsof ze bijna geen adem krijgt. Thuisblijven en vroeg naar bed gaan op een vrijdagavond klinkt voor Marsha als de doodstraf.

Ik kijk nog een keer naar de knalrode top die over mijn bureaustoel hangt en maak in gedachten mijn outfit compleet. Mijn ouders zullen niet voor één uur vannacht thuiskomen. Ze zijn op een verjaardag van goede vrienden van mijn vader. Ik weet zeker dat ze niet voor twaalfen zullen vertrekken, dus ik heb nog genoeg tijd. Het feest

begint om tien uur, dus ik kan best twee uurtjes gaan, toch?

‘Ivy,’ onderbreekt Marsha mijn gedachten, ‘misschien moet je eens met je ouders praten. Over drie maanden ben je al achttien. Dan ben je meerderjarig.’ Alsof ik dat zelf niet weet. ‘Je doet het goed op school, maakt mooie ontwerpen, je bent een voorbeeldige dochter, toch? Het had veel erger gekund.’ Ze pauzeert even. ‘Je zou bijvoorbeeld een geheime relatie met een wat oudere jongen kunnen hebben.’

Ze grinnikt en ik rol met mijn ogen. Tegelijkertijd hoor ik een auto aan komen rijden. Ik loop naar het zijraam in mijn kamer en zie eerst mijn moeder en dan mijn vader uitstappen. De deuren worden hard dichtgeslagen en mijn moeder ziet er woedend uit.

‘Shit, Mar, mijn ouders komen net thuis. Volgens mij is er iets aan de hand.’

‘Ze zouden toch tot laat wegblijven? En vanavond dan?’ vraagt ze nog.

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik kan niet. Spreek je later.’ Op mijn tenen loop ik naar de gang en ik blijf bovenaan de trap staan. Sleutels worden hard op de tafel gegooid en ik hoor mijn moeders hakken een klikkend geluid maken, terwijl ze heen en weer loopt. Haar boze loopje.

Ik kan niet precies horen wat ze zeggen. Ze fluisteren en dat is geen goed teken.

De voordeur gaat open en knalt daarna dicht. Ik ren terug naar mijn kamer, naar het raam, en zie mijn vader hard wegrijden. Zelfs vanachter het raam hoor ik het piepen van de banden. Mijn hart zit in mijn keel. Zo’n erge ruzie hebben mijn ouders nog nooit gehad. Ik draai me om als ik mijn moeder stampend de trap op hoor komen. Ik sluit mijn deur zachtjes en ga op mijn bed zitten. Ik doe net alsof ik niks heb gemerkt.

Alsof iedereen in de hele straat het niet heeft gemerkt. Tuurlijk weet mijn moeder dat ik hen heb gehoord, maar ze komt niet naar

mijn kamer toe. Ze wil er duidelijk niet over praten. En ik ga niet aan mijn moeder vragen wat er aan de hand is. Ik zal het allemaal wel vanzelf horen.

Maar hoe ik mezelf ook probeer te overtuigen dat alles wel goed zal komen, diep vanbinnen weet ik dat er iets heel erg mis is.